

HÓPEHELY

ifj. Bartha Sándor

Kövér pelyhekben
száll alá a tél.
Előbb elolvad,
de később visszatér,
s takarót borít
a fekete földre,
így festi a
kietlen tájat fehérre.
Lustán, álmosan
száll a hópehely.
Nem siet, meg-megáll,
majd továbbmenetel.
Csendesen jár,
némán, hallgatagon,
magányosan, szerényen,
de szabadon.
Szabadság,
te hópehelynek vére,
miért nem költöztél
az emberi érbe?
Elhagytad a földet,
a felhőkre hágtál,
hogyan hópehelybe
bújva néha alászálljál.

Szürke égen,
messze a felhőben
trónol a szabadság,
vajon én elérem?
Lent a fagyos völgyön,
a fehér lapályon
kihalt a hópehely...
Már csak fehér halom.

Forrás: www.keresztenydalok.hu